

Ponedjeljak, 23. srpnja

Ovaj mi je tjedan dobro započeo jer sam dobio pohvalu Davorke Deur, ravnateljice OŠ Josipa Pupačića iz Omiša i njezina Aktiva hrvatskoga jezika gdje sam održao predavanje za tamošnje Učiteljsko vijeće o temi (Zašto) Hrvati slabo govore hrvatskim standardnim jezikom? Iznimno mi je drago kada me kolege zbog toga hvale, na čemu zahvaljujem, a meni je posebice bilo drago jer smo umjesto planiranih 30 minuta ostali 70, u ugodnom razgovoru o hrvatskom književnom (standardnom) jeziku. Također mi je drago što su kolege učitelji kupili mojih 17 knjiga Pravopis, pravogovor, rječnik, nije zbog novčane koristi, nego zbog toga što drže do mojega znanstvenoga rada i onoga što govorim i pišem (barem ja tako mislim).

I ja njima javno zahvaljujem što iznimno vole hrvatski jezik, što su pažljivo slušali i postavljali dobra, razborita i stručna pitanja da sam se zapitao pa što su me zvali kada sve znaju.

Za razliku od tih učitelja iz OŠ Josipa Pupačića iz Omiša, mogao bih reći zaljubljenika u pravilan hrvatski jezik (standardni ili književni) kojim moramo svi govoriti i znati, "stanje na terenu" je zabrinjavajuće nakon 28 godina slobodnog razvitka i usustavljanja standardnoga hrvatskog jezika.

Nažalost, nije mi bilo teško dokazati kako "pismeni" Hrvati, među koje ubrajam javne djelatnike, sveučilišne profesore, političare, mnoge novinare i dr., govore nepravilnim standardnim jezikom, a morali bi govoriti usvojenim i normiranim standardom da bi proveli potpunu i razumljivu komunikaciju s onima s kojima razgovaraju ili da bi razumjeli oni koji ih slušaju, što je očekivano i normalno u svakoj civiliziranoj i uređenoj državi.

Svi su primjeri pogrešne uporabe standardnog jezika bili potkrijepljeni činjenicama, izvadcima, nadnevcima i mjestu izgovora. I, naravno, dana je pravilna uporaba uz objašnjenje.

Utorak, 24. srpnja

Kao član Matice hrvatske pretplatnik sam i na dvotjednik Vijenac s čijom se uređivačkom politikom ne slažem, ali u ovom posljednjemu broju pohvaljujem izvrstan razgovor s prof. dr. sc. Ivanom Markešićem, religijskim sociologom, za što je zaslužan i novinar Andrija Tunjić koji je postavljao dobra i trenutačno važna (aktualna) pitanja (a.n.) – nije sociolog religije kako je napisano srpskim imeničkim genitivom u Vijencu).